

[Geert-Jørgensen.]

at Millionerne kommer kun ind gennem Skatter og ikke ad nogen som helst anden Vej. Jeg tror, det var Statsministeren, der en Gang sagde, at Millionerne dumper ikke ned fra Skyerne, og deri har han saa uimodsigelig Ret. De maa komme ind i Form af Skatter, og derved drager man dem ud af Produktionen; saa har man saa meget færre Penge til at sætte Arbejde i Gang med, og Arbejdsløsheden forøges. Dertil kommer, at disse mange nye Skatter og navnlig de, som Forliget af 17. Oktober 1931 bragte, i Almindelighed overvæltet paa Forbrugerne, paa Bønderne og Arbejderne, der sidder med Sortepeper og ikke kan vælte dem fra sig igen.

Af den Grund vil Retsforbundet holde sig neutralt. (*Afbrydelse:* Hvorfor ikke gaa imod?). Nej, vi vil ikke stemme imod, vi vil overlade til de andre Partier, der har bragt os ind i denne Blindgade, at bringe os ud af den igen, hvis de overhovedet kan, hvad vi tvivler om.

Den højtærede Socialminister manede i sin Forelæggelsestale Partierne til Samarbejde, og det lyder jo meget smukt. Han var ellers bange for, at Parlamentarismen skal spille Fallit, og, tilføjede han, det er der maaske heller ingen, der vil græde over. Det er altsaa ikke gaaet op for den højtærede Socialminister endnu, at Parlamentarismen i sin nuværende Skikkelse har spillet Fallit; Parlamentarikerne rundt omkring i Verden og ogsaa i vort eget Land har spillet Fallit, den højtærede Minister og hans Parti har spillet Fallit saa godt som noget af de andre Partier. Det er jo nu en Gang disse Partier, der i mere end en Menneskealder under den parlamentariske Form har styret Danmark og det danske Folk, og Følgen af dette Styre er 138 000 arbejdsløse og 206 000 nødstedte Landmænd, hvoraf i alt Fald de 137 000 faar Understøttelse. (*Afbrydelse af Fraenkel.*) Jeg hørte nok, et æret Medlem sagde, at det var en dristig Paastand. Det maa han gerne have Lov til at mene, men naar han siger det, er det bare et Forsøg paa at løbe fra det Ansvar, som man har for den Politik, man har ført, og for hvilken de Konservative har deres rigelige Andel.

Den højtærede Socialminister sagde, at hvis vi ikke vedtager nye Understøttelses-

love, og navnlig hvis vi ikke vedtager den foreliggende, fortjener Samfundet ikke Navn af et ordnet Samfund. Det kan maaske allerede betvivles, om vort Samfund nu er et ordnet Samfund, i alt Fald kan det siges, at det ikke er et retsmoralsk ordnet Samfund. Vi er inde i Kaos, af hvilket vi ikke mere kan komme op. Retsfilosoffer her i Danmark har forudsagt, at det maatte komme. Jeg nævner Folk som Professor, Dr. Starcke og Dr. Severin Christensen, der for mange Aar siden sagde, at det maatte selvfølgelig komme saadan rundt omkring i Landene, ganske simpelt, fordi moderne Stater har indrettet sig paa et retsmoralskstridigt Grundlag. Man kunde ikke altid sige, paa hvad Maade det vilde komme, men at det vilde komme, var man ganske klar over. Vi andre Smaafolk lærte det af Retsfilosofferne, og vi har desværre, om jeg saa maa sige, set Tiden give os sørgelig Ret.

Det er muligt, vi kan komme ud af Kaos. Vi er dog neppe ved Bunden endnu, og naar vi er ved Bunden, bliver Spørgsmaalet: Hvordan skal vi komme op til Randen? Og det er det Spørgsmaal, der brænder allerstærkest her i Landet. Den højtærede Socialminister udtaler Frygt for Oprør fra Kommuner og Lappomænd. Det sidste er blevet et haanende Udtryk for danske Landmænd, som jeg jo ellers vil anbefale, at man ikke bruger. Det er muligt, at der er Fare der, den højtærede Minister mener det altsaa, men er der en Fare, saa har saamænd de nuværende magthavende Partier og deriblandt Socialdemokraterne sig selv at takke derfor.

Den højtærede Socialminister siger dette, at det alvorligste Spørgsmaal er i Grunden ikke Hjælp til de arbejdsløse, men det er, hvordan man skal forhindre, at de bliver det. Men saa kunde det vel ogsaa være et vigtigt Spørgsmaal, hvordan de nuværende arbejdsløse faar Arbejde. Thi Spørgsmaalet er først løst i det Øjeblik, disse Mennesker har Arbejde og faar Frugten af deres Arbejde, saa de ved Arbejde kan skabe sig en menneskeværdig Tilværelse og ikke skal leve paa Understøttelser. Saa længe de skal leve paa Understøttelser, kommer de aldrig længere end til Sultegrænsen, og de Understøttelser, som den højtærede Socialminister byder de arbejds-